

Грѣшный, кога продължава време своего покааніа, събира грѣхъ върхъ грѣхъ, и пада отъ зло въ по зло, и отъ една пѣма въ другѣ по дълбока, и като натовари своѣта совѣсть отфрѣлатогава Божіѣа страхъ отъ своето лице, и наченѣва да согрѣшава ивно. И кога пристигне вече въ таковое состояніе уничижава Бога, споредъ каккото говори Божественното писаніе: „Грѣшный, егда прїидетъ во глубинѣ золъ, не радитъ.“ (в) понеже често пада человекъ въ грѣхъ, заради това мѣ подобава и често съ лѣкарствомъ покааніа да се очищава.

Глава ѳі.

Хрїстіанинъ долженствѣва да говори истинна безъ страхъ и съ дерзновеніе.

Томъ свѣтъ дозволава намъ да говориме пристрастно (по хатъръ) и лъжа, а Богъ ни заповѣдѣва да говориме право и истинно. На лъжата е началникъ Антихрїстъ сѣщїю дїаволъ, а на истинната е началникъ самъ си Богъ. Който прочее говори право и истинно, той послѣдѣва Богъ, а който говори лъжа и по хатъръ, той послѣдѣва дїаволъ, чи виждъ отъ тыа двете кое ще изберешъ, лъжата ли или истинната, но на това нетрѣбѣва

(в) Притч. гл. ѳі.